

никак не искаше да лови и яде мишки. Всичкия труд на котката отиде напразно: катеричката не я разби-реше. Тя даже не се научи да мяука котешки, а само се обаждаше: „Мурр, мурр!“

Един ден котката отиде в нашата градина, и катеричката заподскача след нея. Спряха се под ореховото дърво. Под дървото мишки бяха си направили дупка. Котката се притаи при мишата дупка. Тя умно гледаше малката право вжв очите. С това тя искаше да даде последен урок на детето си. Но катеричката, щом видя дървото, бързо се покатери по него и се изкачи на най-високия клон. Седна на задните си крачка, откъсна един орех, прегриза с острите си резци и очисти черупката, и лакомо заяде ядките.

Котката най-напред се ядоса, но се увери, че има много чудно дете. И оттогава котката не се мъчеше вече да учи катеричката да лови мишки. Те пак живееха добре помежду си и се разхождаха често из градината. Но всякоя от тях си търсеше своята храна: котката ловеше мишки, а катеричката припикаше по клонестото дърво и сладко, сладко ядеше орехи.

Повече от година тя преживя при нас. Един ден тя се изгуби и никой не знаеше, какво стана с нея — хубавата, мила катеричка! Дали намери клонестите дървета в някоя гъста гора! Може би, тя почива сега, скрита в хралупата на някое дърво — нейната нова къщица, препълнена с плодове — зимовище и дяволски поглежда вжн, кждето всичко се е бялнало от новия сняг.

Вл. Манчев.

